

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628240528/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

GLÆDE PAA BORG

Regavejret vedblev.

Hr. Poul Aggersøe gik sig iblandt en lille Tur i Gaderne, men fandt intet, der kunde drage hans Hjerter op af det Tungsind, hvori det var nedsynket straks ved Synet af denne mørke og forkomne Stad.

Han havde ikke ventet dette af sig selv, thi han var ellers ikke geneget at hænge med Hovedet. Han plejede at være en glad Mand, og i hans hittidige Levned var mange Punkter, som hans Hjerter kunde styrke sig ved ogsaa i ensomme Stunder. Han havde som Studiosus og efter sin Attestats som Alumne paa Borchs Kollegium høstet adskillig Ære for sin theologiske Dygtighed, hvilket ikke havde været ham ukært. Han var sig bevidst, at man i den gejstlige Verden ventede sig noget af ham, og i selve sin Sendelse til Færø havde han Grund til at se en betydningsfuld Mission. Nej, han var ikke en af disse hungrige Fyre med et lille Haud Illaud, der kun ansaas tjenlige til et lidet Kald i Finmarken eller paa Grønland. Biskoppen havde selv kaldt ham for sig og bedt ham søge Vaage Kald. Det skulde ikke være ham til nogen Præjudice, nej, han skulde faa andre Kald efter dette! Men Biskoppen havde bragt i Erfaring, at det stod ilde til med Præstestanden i Færø og havde derover modtaget Besvælinger fra Landprovsten deroppe, Hr. Anders Morsing. Nu haabode han ved at afsende en eller to af de bedste blandt de unge at tilføre Færo Præstestand nye Kræfter, som kunde være til Støtte for de hæderlige og et Eksempel til Efterfølgelse for de daarlige.

Da Poul Aggersøe efter Samtalen med Biskopen var kommet ud paa Gaden igen, havde den sene Eftermiddagssol netop skinaet paa Vor Frue Kirkes himmelhøje forgyldte Spir. Det hævede sig op i mangfoldige Etager og Afsatser, nederst firkantet og sluttet, længere oppe ottokantet, stadig blomstrende og spændende sig

opad, det ene Led ud af det andet, i ufortrødent og svimlende Himmelstrøb, indtil det omsider, som den højeste Tone i en Aria, endte i en lang Spids og en Stang med tre luende Kroner 350 Fod oppe i Luften. Det var et vældigt Skue, en Pragt, som han daglig frydede sig over, og det stod ham pludselig klart, hvor svært det vilde blive for ham at forlade København. Thi skønt selv Landbo haag han mere og mere ved denne Stad, hvor han fandt alle de Ting, der glædede hans Hjerte.

Han havde et Sind for Fest og Glans saavel som for Ære. Han hørte med Jubel paa Orgelpil og Kirkesang, men han gik ogsaa gerne i Teater og til Opera. Og i Mascarader havde han ogsaa deltaget, ihvorvel det havde forekommet ham tvivlsomt, om dette nu ogsaa anså sig en Mand, der beredte sig til at tjene Herren. Thi Herren vilde han tjene, omend han i sin Bravhed ofte følte, at hans ildfulde og svulmende Natur, ak! alfor meget var af denne Verden.

Men han var ung og var hidtil let kommet overens med Gud. Ja, Gud hjalp ham, han havde givet ham rige Gaver, naadigt styrket ham i Flid og Duellighed og ført ham vidt i Lærdom. Og dette Kald udi Færs kunde kun kaldes en ydertigere Udmærkelse, thi det var jo ikke et almindeligt Kald, men svarere at regne for et stejlt Trin paa Naadens Stige, som — omend det i Øjeblikket var besværligt — senere vilde befordre ham des længere.

Netop at det var besværligt, maatte jo opmuntre ham des mere. Var han maaske en blødagtig, en svag og magelig Person? Ingenlunde. Han havde Kræfter, som han gerne vilde prøve. Ganske vist, Forkyndelsen havde han ikke hidtil anset for sin Sag. Han var stærkest i Lærdommen. Men endelig var det ikke saa meget for at prædike som for at genoprejsæ Ro og Orden og gode Sæder, at han blev udsendt, og sandelig, han agtede ikke at spørre sig. Det skulde spørges lige ned til Bispegaarden i København, hvad han udrettede.

Og samtidig vilde han ikke glemme, at hans egen Ære kun var Guds Ære! Saaledes ildnede han sin Sjæl, og da han Dagen efter hørte Gudstjenesten i Vor Frue Kirke, og hele den straalende Menighed sang Kinges store Salme Far Verden, farvel, — da svulmede hans Hjerte som aldrig før, og med glødende Sind tog han Afsked med Stadens Herlighed og Glans for som en Herrens Soldat at begive sig til det fjerne Færø. Ja det brændte